

Můj pobyt v Německu

Třída, kterou jsem navštěvovala (Prien)

Evropský sociální fond
Praha & EU: Investujeme do vaší budoucnosti

Stáž byla podpořena z prostředků programu OPVA

Kamila Folaufová

2. ročník

Waldorfské lyceum v Praze

11.4.-23.4.2010

Můj pobyt v Německu

Už delší dobu jsem chtěla jet na zahraniční pobyt do Německa – kvůli jazyku.

Nejprve jsem si podala žádost do waldorfského kolegia, zda bych mohla vyjet do nějaké Waldorfské školy v Německu. Kolegium souhlasilo, na české straně blikla zelená, ale německá rodina z Potsdami, u které jsem měla bydlet, se mi neozývala... A rodina mi nedávala znát ani po dvou měsících, pomalu jsem přestávala doufat, že tam, a vůbec i někam jinam, pojedu.

Když tu mi náhle přišla 5. 4. sms od prof. Kraemera, že je reálná možnost jet 11. 4. do německé školy v Prienu, a že se mnou souhlasí i rodina, u které jsem měla bydlet. Když jsem si zprávu přečetla, chvíli jsem váhala – spíše z finančních důvodů. Nakonec jsem si řekla, že takováto příležitost se neopakuje tak často a škola mi na tuto cestu přispěla dokonce 1000kč/14dní. Byla jsem „náhradnice“ za spolužačku, která měla jet, ale ze zdravotních důvodů odřekla. Když teď odskočím na konec svého pobytu tam...hned se zase vrátím...tak jsem ráda, že nemohla jet, jelikož rodina, u které jsem bydlela, byla prostě SUPER! Teď se opět vrátím, jak jsem prve slibovala. Měla jsem plnou hlavu Německa, tak plnou, že jsem nebyla schopna ani přemýšlet nad něčím jiným.

Začala jsem balit (jeden velký kufr a na něm zavěšené kolečkové brusle – byly velmi neskladné a ani jednou jsem je tam nepoužila, jen jsem jimi omlátila, koho se dalo a neustále mi převažovaly kufr) napevno jsem se domluvila s Nadjou, že si pro mě přijede na nádraží.

Následoval den „D“ – můj odjezd. Byla jsem děsně nervózní, nejspíš to bylo tím, že jsem si byla vědoma své německé nevědomosti...

Jednotlivé dny, které vám tu teď budu vypisovat, co jsem dělala apod., vypisuji ze svého německého, Prienského zápisníčku, který jsem si psala přímo na místě po skončení každého jednotlivého dne, kdy jsem byla ještě plná, ba dokonce přeplněná nejrůznějšími dojmy.

11. 4. (neděle)

Výjezd z Prahy

Jak už jsem zde zmínila, byla jsem vskutku nervózní a ještě vystresovaná, protože jsme si s Áňou (spolužačka, se kterou jsem jela na tento výukový pobyt – zde bude nazývána zkrátka Áňou) daly sraz na Hlavním nádraží. V podchodu u prvního nástupiště, odkud měl dle jízdenky vlak odjíždět, jsme se ne a ne najít. Když jsme si volaly, tak říkala, že byla na smluveném místě, ale já tam stála celou dobu a po Áně ani vidu ani slechu. Později jsem vydedukovala, že zde nejspíš nebude jen jeden podchod. Co bylo ale horší...čas letěl jako bláznivý, ale na vývěsní tabuli se neukázal vlak, kterým jsme měly odjet do Mnichova. Když

jsem se šla, asi pět minut před odjezdem, opět podívat na velkou vývěsní tabuli bylo tam napsané jiné nástupiště, než na jízdence. Utíkala jsem se svým úžasným zavazadlem směr správné nástupiště a konečně se shledávám s Ánou... Před vlakem jsme se rozloučily se svými drahými polovičkami a vyjeli nach München. Cesta byla dlouhá tuším, že jsme jely 7hodin (až do Prienu), po cestě jsme si povídaly, potkali jsme zajímavého pána, který se k nám měl a neustále s námi rozprávěl nějaké rozhovory. V Mnichově, kde jsme přestupovaly jsme byly internetem klamně navedeny do špatného vlaku, zeptaly jsme se paní sedící naproti nám, zda-li tento vlak jede do Prienu, „Dieser Zug fährt nach Salzburg.“ Jsme špatně, pomyslely jsme si a bylo to tak, kvapně jsme opustily vlak a hledaly ten správný. Zeptaly jsme se pána v červené čepičce a ten nám poradil už správně. PS: Co z toho plyne? Nevěřte internetu!

Když jsme dorazily do Prienu, už tu na nás čekaly naše rodiny. Moje rodina nebyla úplná, byla tu jen Nadja (17) – studentka WL, její nejmladší sestra – Kyra (8) a maminka, otec a druhá sestra byli v Hamburku. Myslím, že moje rodina byla mírně překvapená, když odhalila, jak šprechtim (moje slovní zásoba: Gutten Tag, aufwiedersehen, entschuldigung). Když jsme dorazili do jejich velkého zděného domu, dostala jsem přidělený velký, chladný pokoj, ale pěkný...

12. 4. (pondělí)

ROZVRH HODIN

Pondělí	Úterý	Středa	Čtvrtek	Pátek
Epocha				
Aj	EU	AJ	M	AJ
VV	Nic	M	NJ	M
VV	M	NJ	NJ	Třídnická
VV				
Přestávka				
NJ		VV		
Sport		VV		

Chystám se na první den v prienské škole. Nejprve nás máma Bea odvezla na zastávku a poté jsme čekali na ŠKOLNÍ, NOVÝ, KRÁSNÝ AUTOBUS.

Budova školy je vskutku nádherná – prostě waldorfská. Škola má asi 600 studentů a 50členů učitelského sboru.

Za epochu jsme měli zeměpis. Všichni studenti tu byli moc milí a snažili se mi porozumět. Mám pocit, že by naši studenti nepřijali zdaleka tak přátelsky nějakého

neumětelka, jako jsem byla já, tak jako je to v této škole, třeba se mýlím. Možná je to také tím, že jsou tu už na takovéto výměny zvyklí – kromě nás tu byli ještě dva studenti z Waldorfské školy v Americe (myslím, že jeden na 3 měsíce a druhá na 2). Z těchto důvodů jsme na začátku tohoto dne říkali hned 3 průpovědi (českou, anglickou a německou). Po škole se vracíme domů a musím přiznat, že jsem byla z celého dne hodně vyčerpaná.

13. 4. (úterý)

Ve škole se snažím snažit, ale tuším, že chápu tak 30% z celého výkladu. Neustále mám u sebe česko-německý slovník, který je velmi vytížen. Domů mně vedla Kyra, protože Nadja měla ještě francouzštinu. Asi to bylo vcelku úsměvné, jak je ta „velká“ vedena tou malou (v tomto měřítku „velká“). Dnes také přijel pan Dillmann, moc příjemný muž a otec rodiny s prostřední dcerou Dianou (14let).

14. 4. (středa)

Dnes jsme měli na epoše referáty a takové ticho, jaké nastalo při prezentování jednotlivých referátů, to jsem vážně nečekala. Sem tam nějaké neklidné poposednutí, vrznutí židle, hlasitější výdech a nádech, ale ani slovíčko. Při angličtině se mi neuvěřitelně pletla angličtina s němčinou – děsné! (To mi dělá problém někdy i teď 2 týdny po mém příjezdu do Čech – nepříjemné...)

15. 4. (čtvrtek)

Ve škole opět referáty a stejný scénář jako včera – TICHŮ! Místo němčiny jsme koukali na film v angličtině s německými titulky – tomu se říká trénink. Po škole jsme se jely podívat s Áňou a Sofii (u té bydlela Áňa) na unikát Prienu Chiemsee - Herreninsel (zde je zámek, který jsme navštívily, nechal ho postavit Ludvík II.) a Fraueninsel (klášter a prý *tisíciletý* strom), na obou ostrovech žijí lidé. Bylo to tam moc hezké, jako všude v Prienu, podle mě tu zdejší lidi zajímá všechno, i veřejné prostranství. Vše je tu uklizené, pěkné a v nejlepším pořádku.

16. 4. (pátek)

Dnes se nic moc zajímavého nestalo. Doma jsme si povídali s Nadjinými rodiči o finanční krizi – trénink terminologické slovní zásoby.

17. 4. (sobota)

Ráno se mi nikam nechtělo jet (stydím se za svojí lenost). Nakonec jsem byla ráda, že jsem jela. Nadja měla třídní sbor a následný trénink divadla. Bylo to neuvěřitelné, téměř celá třída

byla schopna se v sobotu ráno zvednout z postele a jet ze svých vzdálených končin na nepovinné divadlo. Oni jsou vážně velmi SOCIÁLNÍ třída.

Chór – žáci

Muzikanti – učitelé, rodiče (ale opravdu velký orchestr)

Muzikál – Hair

Pravda, bylo to trochu dlouhé a byla tam dost zima, ale za ten zážitek to stálo. Podle mě by se to asi na naší škole nikdy nestalo, i když máme daleko jednodušší dopravu, jakožto hlavní město.

Poté následovala projížďka na motorových člunech spolu s dalšími sedmi lidmi na jezeru Chiemsee. A zcela znavení jedeme dom, pěkný sobotní den.

18. 4. (neděle)

Ještě ráno jsem nevěděla, co budeme dneska dělat. U snídaně mi rodina oznámila, že jedeme do Rakouska, do Alp. Prien není tak daleko od Rakouska, proto cesta trvala jen něco málo přes hodinu. Když jsme tam dorazili, bylo to legrační, všude samí lyžaři. Na té trošce sněhu, která tam ještě zbyla, byli lyžaři! Po jedné straně stejné cesty jsme šli nahoru my v letních botách, po té druhé chodili lyžaři v přeskáčích. Krajina tu byla krásná, kupodivu horská. Výlet to byl moc vydařený, i počasí nám přálo.

19. 4. (pondělí)

Ve škole se nic zajímavého nestalo. Po škole jsme jeli ke Korbiniánovým (přítel Nadji) rodičům, jeho otec měl narozeniny a nás neměli kam odložit. Jela s námi i Áňa. Připadala jsem si hloupě, podle mě stačilo, když tam byla celé Nadjina rodina a ještě nějaké dvě Češky...Ale i přesto jsme si tu užili legraci...

20. 4. (úterý)

No, na žádném pobytu nesmí chybět nakupování a ten den přišel dnes. Jely jsme já, Áňa, Sofii a Nadja nakupovat do Mnichova. Nesměli jsme opomenout ani typickou bavorskou hospodu – moc lidí a moc piva (Radler – ½ pivo a ½ limo, do tupláku), to nebylo moc pro mě, ale když je to tu typické...Domu jsme se vydaly společensky vyčerpány.

21. 4. (středa)

Ve škole opět nic nového, stále máme epochu zeměpisu a myslím, že rozumím o něco lépe než na začátku. S rodinou jsme vedli zajímavé rozpravy v němčině, slovník se stává mým

nejlepším přítelem. Myslím, že si mě rodina docela oblíbila, protože mi nabídli, že když budu kdykoli chtít přijet, tak že můžu, stačí jen napsat, jestli mají volné místo. Což je rozhodně milé, když vás někdo pozve opět k sobě domů.

22. 4. (čtvrtek)

Nic zajímavého... S Áňou jsme se procházely po Prienu a prohlížely si místní památky. Doma už si balím a těším se zpět do Prahy.

23. 4. (pátek)

Ve škole se se všemi loučíme, prosíme je o společnou fotografii. Říkají, že 2 týdny jsou příliš krátká doba, ale co se dá dělat, Estonsko volá. Následuje poslední cesta školním autobusem. Doma poslední popovídání u oběda s rodinou a už mě odvázejí na vlakové nádraží. Rozloučili jsme se tu, řekli si, že se ještě někdy musíme vidět (možná se navštívíme o letních prázdninách). Děláme poslední společnou fotku a já nastupuji do vlaku...Sbohem Priene, ahoj vlaku. Cesta byla opět dlouhá, ale tentokrát jsme pro sebe s Áňou ukořistili vlastní kupé.

....Á, co to nevidí oko mé: „Praho, sladká a krásná Praho“.... Po vyčerpávajícím, ale krásném pobytu v Německu opět doma...

Můj poznatek:

Když si nemáš s kým popovídat ve svém rodném jazyce a v jiném jazyce na to nemáš, je dobré se z toho vyspat. Vážně to pomáhá, já to aplikovala.

Doporučení:

Myslím, že to pro mě bylo velmi poučné a určitě bych to doporučila každému, protože je to skvělá zkušenost a rozhodně je lepší mluvit v té jaké zemi a odposlouchat tu řeč, než se ji tupě „šrotit ve škole... Jednoznačně – NEBUĎTE LÍNÍ a máte-li možnost, vyjeďte. A to i v případě, máte-li pocit, že s vašimi vědomostmi nemáte v cizině šanci uspět.